

La interioritat *hackejada*

«Crec que ho haig de fer: al matí, abans de començar a treballar, “entrar en el meu interior”, escoltar el que hi ha dins meu, submergir-me dins de mi mateixa. També en podem dir meditar, tot i que aquesta paraula encara em provoca una mica de recança. Però, per què no? Estar mitja hora amb mi mateixa. No n’hi ha prou, d’exercitar cada matí els braços, les cames i els altres músculs. L’ésser humà és cos i és ànima. I mitja hora de gimnàstica i mitja hora més de “meditació” poden ser la base d’un fonament sòlid per a la tranquil·litat i la concentració d’un dia sencer.» Són paraules d’Etty Hillesum, una de les escriptores espirituals més destacades i encara força desconegudes del segle xx, en una anotació del seu diari personal del 8 de juny de 1941, dos anys abans de morir a Auschwitz amb només 29 anys, víctima de l’holocaust.¹

En un món marcat per la fragmentació i que ha esdevingut tot ell una interfície virtual —un *món-pantalla*, deia Gilles Lipovetsky ja fa uns anys— en què compartim imatges, informacions i dades personals sense parar, a través de tot tipus de dispositius tecnològics que ens menen a un *absentisme interior* i a una exterioritat hiperconnectada, ¿és possible resguardar la interioritat d’unes exigències que semblen gairebé irrenunciables? O plantejat d’una altra manera: ¿fins a quin punt aquest nou hàbitat no condiciona únicament la nostra privacitat i la nostra intimitat, sinó també l’esfera de la nostra interioritat *hackejada*?

Exercitar la capacitat de receptivitat, de mirada atenta i d’escolta interior, trobar moments de pausa i d’aturada enmig del tràfec i de l’acceleració als quals està sotmès el nostre dia a dia, són una

1. El diari personal d’aquesta jove intel·lectual holandesa va ser publicat per primera vegada l’any 1981. Per llegir-ne una selecció traduïda al castellà: *Diario de Etty Hillesum, una vida conmovida*, Barcelona, Anthropos, 2007.

condició necessària per a la maduresa i la qualitat de vida de les persones. L'atracció per les noves espiritualitats, la cura del propi jo o els diversos mètodes i pràctiques de meditació actualment en expansió mostren en certa manera que l'ésser humà segueix buscant —perquè ho necessita— formes d'aportar lucidesa a les intencions més fondes que el mouen i que motiven allò que creu, que pensa, que diu i que fa.

La vida interior, per tant, té a veure sobretot amb la nostra capacitat d'atenció i de presència, de poder viure d'una manera plena i unitària cada situació i cada moment de la nostra existència. Per això aquest nou número de «Qüestions de vida cristiana», amb el conjunt d'aportacions que s'hi ofereixen, vol ajudar a reflexionar, des d'una perspectiva fonamentalment cristiana, si és possible avui, de la manera que ho expressava i vivia Etty Hillesum, desplegar i exercitar quotidianament la nostra interioritat.